

25 אוקטובר, 2022

לכבוד

הממונה על התחרות, עו"ד מיכל כהן

עומר ואגו, עו"ד

רשות התחרות

עם ועולמו 4

ירושלים 9546304

שלום רב,

הנדון: הערת הציבור לטיטוט גילוי דעת קבלת מידע ברשות התחרות ועיון בו על-ידי גורמים

שאינם מוסרי המידע ("גילוי דעת 2/22")

יוסי לוי
חזי קוגלר
מאיר דהן
אלון בר-אל
משה פולאקביץ
אסף הרני
אייל בן שושן
ירון דרוקש
דנה טירנגל ליפקה
עופר קורלנדר
אריק דובינסקי
אבירן אביב
בועז הניג
ענת קנת
קרן זיו
רונית גיזספו-חנני
יפתח זיידמן
רוני שבס
דודי גנה
מירב מגן
אסף שטרן
עמרי פרג'
חוס מילבאום
נופר זכריה
ירדן ליכטמן
יחאי דוידוב
שירה שטרן
אור אלקיים
מראם מסרי
אלעד כץ
קובי ערד
ענבר מליק
עידן דוד ובטלר
נאור בוסקילה
יונתן חייטוב
תהילה טהר
עדי אבוטבול
נשע בן סימון
גדי לוי בונה

ביום 4 בספטמבר פרסמה רשות התחרות (הרשות) לשימוע ציבורי טיוטה לגילוי דעת 2/22 בעניין קבלת מידע ברשות התחרות והעיון בו על-ידי גורמים שאינם מוסרי המידע (טיטוט גילוי הדעת).

מכתבי זה בא להעיר על טיטוט גילוי הדעת והסוגיות העולות ממנו, כמי שנמנית על קהילת עורכי הדין והמשפטנים העוסקים בתחום התחרות וההגבלים העסקיים באופן יומיומי, ומהיכרותי הקרובה עם ההתמודדות אליה נדרשים לקוחותינו מתחומים ומשווקים שונים עם קבלת דרישת נתונים מרשות התחרות.

בראש הדברים, אבקש לברך על הצעד המשמעותי שעשתה הממונה על התחרות (הממונה) לקראת הסדרת הסוגיות הרבות הנוגעות למענה על דרישות נתונים של הרשות, ולגישה של גורמים שלישיים למידע שמועבר במסגרתה. דרישות נתונים מרשות התחרות הן אירוע משמעותי עבור חברות הנדרשות להן, שמבקשות מחד למלא אחר הוראות הדרישה ומנגד – לצמצם ככל האפשר את החשש שמידע מסחרי רגיש שלהן יועבר לידי גורמים זרים. גילוי דעת המסדיר סוגיה זו נחוץ מאין כמותו, שכן עד כה לא הוסדרה המדיניות לפיה תינתן גישה למידע שמצטבר בידי הרשות. כמו כן, עד לפרסום טיטוט גילוי הדעת לא הונחו בפני החברות הוראות ברורות ואחידות כיצד למלא את חובתן לענות על דרישת הנתונים, ולא אחת חברות מוצאות עצמן חסרות אונים למול דרישת נתונים של הרשות – על אף נכונותן ורצונן להשיב עליה באופן מלא ומיטבי.

הערותיי נוגעות להיקף המידע המבוקש בדרישות נתונים, להיקף האחריות המוטלת על מנכ"ל הנדרש לענות להן, ולמנגנוני ההגנה על המידע שנאסף בידי הרשות במסגרתן, וכוללות מספר הצעות לבחינת הרשות לקראת פרסומו של גילוי הדעת בנוסחו המחייב.

א. היעדר מידעיות ביחס להיקף המידע שנדרש בדרישות הנתונים

1. סעיף 46(ב) לחוק התחרות הכלכלית, תשמ"ח-1988 (חוק התחרות) מטיל חובה על כל אדם למסור לממונה מידע, נתונים ומסמכים בהתאם לדרישתה. חובה זו, כאמור בטיטוט לגילוי

הדעת, מתפרשת על פני כל סוגי המידע והנתונים המצויים בידי חברה – אך גם על אלו שלא מצויים בידה.

2. כך, הרשות יכולה לדרוש כי יועבר לידיה כל סוג של מסמך המצוי בידי החברה דוגמת מצגות, תכתובות דוא"ל, תיעודי ישיבות דירקטוריון ועוד, אך גם לדרוש העלאה על הכתב, **בדיעבד**, הסכמות, שיחות ופגישות שנערכו בעל-פה (עמוד 4 לטיוטה); מסרונים מהטלפונים הניידים **האישיים** של בכירים ועובדים מן השורה בחברה (עמוד 4 לטיוטה); **טיוטות** מסמכים על גלגוליהן הרבים (אף שלא הוזכר בטיטות גילוי הדעת – מדובר בדרישה נהוגה על-ידי הרשות), וכן העברת מידע ונתונים **שמקורם אינם בחברה** ושלא הוכנו על-ידי החברה אך מצויים בידה (עמוד 7 לטיוטה).

3. בטיטות גילוי הדעת הובהר כי על מוסר המידע להעביר מסמכים אלו באופן מלא, **ללא יכולת להשחיר** חלקים מהמסמך – זאת אף מקום בו חלקים אלו אינם רלוונטיים למענה לדרישת הנתונים.

4. אם כן, היקף הנתונים והמידע המבוקשים יכול להיות רחב ומקיף מאוד. טיטות גילוי הדעת אינה מגבילה את אורך הדרישה שהרשות יכולה להוציא או את היקף הנתונים שביכולתה לבקש, ואינה מבחינה בין מוסרי מידע הנוגעים באופן ישיר להליך עבורו התבקשה דרישת הנתונים (דוגמת חברה המצויה תחת חשד להפרת החוק או חברה שהגישה בקשת מיזוג) לבין מוסרי מידע שהם צדדים שלישיים להליך.

5. היקף המידע המבוקש, בפרט משמדובר במסמכים הפנימיים של חברה, משיתים על החברה מוסרת המידע **נטל כפול** – הן בהיבט העלות במונחים של כח אדם ומשאבים שמושקעים באיסוף המידע והן בהיבט הסיכון בחשיפת המידע שהצטבר לעיני צדדים שלישיים.

6. בהיבט העלות, דרישות הנתונים דורשות התגייסות והשקעת משאבים רבים מצד החברה. לא אחת, כדי לענות על דרישת נתונים, מספר עובדים מסגל החברה נאלצים להתפנות מכל עיסוקיהם למספר ימים כדי לרכז את הליך המענה על הדרישה ולפקח על המענה – זאת בנוסף לשעות הרבות שמשקיעים עובדים באיתור מידע רלוונטי בתחום אחריותם, ופעילות הפיקוח הנוספת שמבצע המנכ"ל (ועל כך ראי עוד בהמשך).

7. בהיבט הסיכון, מעבר לזמן הרב שעל חברה להשקיע בהכנת המענה לדרישת הנתונים, החברה משלמת מחיר נוסף על הדרישה הרחבה – הסיכון שהמידע שמסרה ייחשף לעיני צד שלישי, שיתכן כי הוא מתחרה של החברה, במסגרת בקשת גילוי מסמכים שתופנה לרשות.

8. לא זו אף זו, ככל שמוסר המידע הוא אך צד שלישי להליך או הבירור עבורו מבקשת הרשות נתונים – חוסר הסבירות שבהשתתף נטל זה על כתפיו צורם במיוחד.

9. טיטות גילוי הדעת אינה מתייחסת די הצורך להיקף הרחב של דרישות הנתונים ולעלות שזו יכולה להשית על החברות מוסרות המידע – הן בהיבט נטל ההשקעה הנדרשת למענה והן בהיבט הסיכון. להלן אמנה מספר מקרים בהם טיטות גילוי הדעת אינה מספקת את האיזון

הנכון בין הצורך של הרשות לקבל מידע לשם ביצוע עבודתה, ובין הנטל שמושת על כתפי מוסר המידע, וכן אציע פתרונות שביכולתם לרכז במידה-מה נטל זה.

א.1. דרישת מסרונים מהטלפונים הניידים האישיים של עובדי החברה

10. בעמוד 4 לטיטוט גילוי הדעת מצוין כי בסמכות הממונה לדרוש בדרישת נתונים גם מסרונים. טיטוט גילוי הדעת אינה מצמצמת את זהות העובדים או נושאי המשרה בחברה שאת המסרונים שלהם הדרישה יכולה לכלול.

11. ברי כי מדרישה כזו משתמעת הנחת הרשות כי גורמים בחברה מוסרת המידע, האמונים על המענה לדרישת הנתונים, ובראשם המנכ"ל, יעיינו בתכתובות פרטיות של הכפופים להם או של קולגות שלהם (ואף של עובדי עבר!), המצויים על גבי מכשירי הטלפון הנייד האישיים של אותם עובדים. אין צורך להכביר במילים על מקומו של הטלפון הנייד בחייו של כל אחד מאיתנו, ועל חשיבות השמירה על פרטיותנו במכשיר זה במיוחד. על אחת כמה וכמה – במקום העבודה.

12. דרישה של רשות מנהלית כי החברה, והמנכ"ל בפרט (ועל כך בהמשך פנייתי), יחפשו ויעיינו במסרונים של עובדים, זוטרים ובכירים כאחד, אינה סבירה ואף עולה כדי פגיעה בכבוד האדם ופרטיותו¹ וחוקים נוספים דוגמת חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (חוק הגנת הפרטיות), ומשכך – אף אינה חוקתית. ולו מטעם זה אין להכליל דרישה כגון זו בגילוי הדעת, או לראותה ככלולה בסעיף "סתם" וגורף דוגמת סעיף 46(ב) לחוק התחרות אלא – בחקיקה ראשית, במפורש, ולאחר שהמחוקק נתן על כך דעתו, כמתבקש בעת הפרה של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. דברים אלו נכונים לא רק לדרישת מסרונים העובדים מהחברה – אלא אף לעצם דרישת מסרונים כלל על-ידי רשות התחרות.

חוק הגנת הפרטיות – וחובותיה של רשות התחרות

13. נקודת המוצא היא שחוק הגנת הפרטיות חל גם על המדינה, ומשכך – גם על רשות התחרות (סעיף 24 לחוק). יתרה מכך, חוק הגנת הפרטיות מייעד פרק ספציפי לגופים ציבוריים, ובו דרישות מחמירות יותר מאלו שחלות על גופים פרטיים.

14. מאחר שפרטיות נקבעה כזכות בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, חלים על רשות התחרות במקביל גם עקרונות חוקתיים שלא חלים על גופים פרטיים, וביניהם עקרון המידתיות. בהתאם לעיקרון זה, יש לבחון כל דרישה למידע הנוגע לאדם תוך איזון הצורך של הרשות עם פוטנציאל הפגיעה בפרטיות הכרוך בדרישה למסור לרשות מידע הנוגע לאדם.

15. במילים אחרות, אם יש לרשות דרך פוגענית פחות בפרטיות להשיג את מטרתה, עליה לפעול לפיה; כשהדרישה עלולה לפגוע בפרטיות של אדם, אין די בכך שהדרישה תעמוד בדרישת סעיף 46(ב) לחוק התחרות בלבד לפיה יש בה כדי "להקל את ביצועו" של חוק התחרות.

¹ חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, סעיף 7.

16. לעניין זה נדגיש כי הגדרת "שימוש" בחוק הגנת הפרטיות כוללת גם מסירה, כך שעצם מסירת המידע מהווה שימוש בו, הכפוף להוראות חוק הגנת הפרטיות. כמו כן, יוער כי לפי סעיף 23 לחוק, כשעסקינן בגופים ציבוריים, החוק מגן גם על "ידיעות על ענייניו הפרטיים של אדם, אף שאינן בגדר מידע".
17. בהקשר זה נזכיר, כי כל עוד ניתן במאמץ סביר לקשר מידע לאדם מסויים, אין די בהשמטת פרטי זיהוי ישירים אודותיו כדי שהמידע יצא מגדרי הגנת החוק.
18. לאור זאת, ככל שסמכות הממונה מתירה לה לדרוש מסרונים שמקורם בטלפון הנייד של העובד, על הרשות לדרוש מידע כגון זה **באופן ישיר מהעובד עצמו**, ותוך שמירה מירבית על פרטיותו בהתאם לעיקרון המידתיות ולחוק הגנת הפרטיות. זאת, לכל הפחות, על דרך של הוצאת דרישה ממוקדת הממוענת לעובד, שיוכל להשיב עליה בעצמו תוך שמירה על פרטיותו במקום עבודתו – ובסיוע גורמים מהחברה, ככל שיהיה בכך צורך והעובד יסכים לכך. כדי לאפשר זאת, תוכל הרשות לדרוש מהחברה כי תמסור לידיה רשימת עובדים שהחברה מעריכה כי בטלפונים הניידים שלהם יכול להימצא מידע הנכלל בדרישת הנתונים – אך לא מעבר לכך.
19. מעבר לשמירת פרטיות העובד במקום עבודתו, שליחת הדרישה ישירות לעובד תוכל לשמש גם כרסן לשימוש שעושה רשות התחרות בסמכות זו, ככל שזו כלל מסורה בידיה, וכך להשיב איזון למקבילית הכוחות שבין סמכותה של הרשות להיכנס למרחבו האישי של הפרט לשם ביצוע תפקידה – וזכות האחרון לשמירה על פרטיותו.
20. יובהר כי אין לפרש את דברי הח"מ כטענה שהרשות או הממונה מקלות ראש בסמכות זו; אלא, לראותם בראייה ארוכת-טווח, המכירה בכך שלאורך השנים מתחלפים עובדי הציבור – אך סמכויות הרשות נותרות בעינן, ויש לכבול מבעוד-מועד את ידיה של הרשות מפני שימוש בסמכותה בקלות ראש, או אף ניצולה לרעה.
21. ככל שהממונה רואה את הסמכות הנתונה לה בסעיף 46(ב) ככזו המתירה לה לדרוש מהחברה מסרונים של עובדיה, למרות האמור לעיל, הסבירות המנהלית מחייבת לתקן את גילוי הדעת כך **שיתחום סמכות זו ביחס לנושאי משרה בחברה בלבד**, ועבור שאר עובדי החברה – **לתחום את הסמכות למסרונים שהועברו במסגרת קבוצות מסרונים הקשורים למקום העבודה בלבד** (להבדיל מתכתובות פרטיות בין שני פרטים, גם מקום בו שניהם עובדים בחברה).
22. כמו כן, על הרשות לתת את הדעת גם על התנהלותה עם מידע רגיש כגון זה לאחר שזה מצוי בידיה; גם לאחר שדרישת הנתונים עוברת את המשוכה החוקית והחוקתית, עדיין יחולו על הרשות חובות מכוח חוק הגנת הפרטיות לאור המידע שברשותה, כולל, בין השאר חובת רישום מאגר (סעיף 8(ג)(4) לחוק הגנת הפרטיות) והחובה לנהל מידע עודף שחלה על הרשות פעמיים – הן מכוח סעיף 23 לחוק הגנת הפרטיות והן מכוח החובה הכללית המצויה בתקנה 2(ג) לתקנות הגנת הפרטיות (אבטחת מידע), תשע"ז-2017.

23. בנוסף, רשות התחרות כפופה לזכות העיון במידע הקבועה בסעיף 13 לחוק הגנת הפרטיות, בכפוף לסייגים המנויים בסעיף זה.

א.2. השחרת חלקי מסמכים שהמידע הכלול בהם אינו נדרש בדרישת הנתונים

24. בעמוד 8 לטיוטת גילוי הדעת מצוין כי מוסר המידע אינו רשאי להשחיר או להשמיט חלקי מסמכים שאין להם נגיעה לדרישת הנתונים, למעט במקרים מצומצמים הנוגעים לחסיון בדין או לצנעת הפרט, או כאשר הרשות הסכימה לכך מראש. כמו כן, טיוטת גילוי הדעת מבהירה כי אין להשחיר חלקי מצגות כלל.

25. הטעם שניתן לכך בטיוטת גילוי הדעת הוא שהשחרת חלקי מסמכים מקשה על הרשות להתרשם מהקשרם של הדברים שתועדו, שכן לעתים מידע שמוסר המידע סבור שאינו רלוונטי לדרישה – יכול להימצא כרלוונטי על-ידי הממונה.

26. בכל הכבוד, טעם זה אין בכוחו להצדיק הטלת חובה על מוסר המידע להעביר נתונים ומידע שלמעשה לא נדרשו כלל בדרישת הנתונים, ואינם נחוצים להליך.

27. על מוסר המידע להעביר את המידע שנדרש ממנו בדרישת הנתונים – ולא מעבר לכך. ככל שיכולות לעלות אי-אילו אי הבנות באשר למה בדיוק דורשת הממונה במסגרת דרישת נתונים זו או אחרת – **הפתרון לכך ימצא בחידוד ובדיוק דרישת הנתונים ובניסוח מוקפד יותר של סעיפיה**, ולא בהשתת האחריות לכך על כתפיו של מוסר המידע בדרך של הרחבת היקף הדרישה בדיעבד.

28. בהקשר זה, יובהר כי אין הצדקה לאבחנה בין מצב בו הטעות של מוסר המידע בהבנת דרישת הנתונים נוגעת למסמך שלם (אשר מוסר המידע יחליט שלא להעביר כלל ואף לא ליידע בכך את הרשות) ובין מצב בו הטעות נוגעת לחלק מסוים במסמך או במצגת (אשר מוסר המידע מבקש להשחיר לפני העברתו לרשות). אם בכלל, המצב הראשון הוא הבעייתי יותר, אך הרשות מחמירה עם מוסר המידע דווקא במקרה השני.

29. ככל שהרשות תסבור שהשחרות שנעשו אינן תואמות את כוונתה בדרישת הנתונים, ביכולתה לפנות למוסר המידע ולבקש הסבר באשר למהות החלק שהושחר או הושמט באופן פרטני, ובמידת הצורך – לבקש לחשוף אותו **כחלק מהשלמה לדרישת הנתונים**. זאת, בדומה לנעשה ביחס למסמכים שלמים, כאשר לאחר קבלת מענה לדרישת הנתונים מתבהרת התמונה העומדת לעיני הרשות, והיא מוצאת לנכון להוציא דרישה נוספת, לרוב מדויקת וממוקדת יותר, בהתאם. אין הצדקה להפוך את ברירת המחדל הקיימת דווקא במקרה של חלקי מסמכים, כפי שטיוטת גילוי הדעת מבקשת לעשות.

30. כמו כן, ידוע לכל כי השחרת חלקי מסמכים **הכלולים** בדרישת הנתונים עולה כדי אי-מענה המהווה הפרה של חוק התחרות ואף עלולה לעלות כדי עבירה פלילית. ככל שהממונה תסבור שהשחרת או השמטה של חלק ממסמך או מצגת נעשתה באופן שמפר את חובת המענה על דרישת הנתונים, הרי שהמחוקק נתן בידה כלי אכיפה להתמודד עם כך; אל לה להפוך את

היוצרות ולהחזיק את כל מוסרי המידע כמפרי החוק מראש, ולמנוע מהם להשמיט מידע שכלל אינו נדרש מהם.

31. לאור זאת, יש להסיר מטיוטת גילוי הדעת את האיסור על השחרה או השמטה של חלקי מסמכים או מצגות שאינם נכללים בדרישת הנתונים, וכן להסיר את הדרישה לקבל את הסכמת הרשות לכך מראש.

א.3. דרישת טיוטות ו-"גלגולים" שונים של מסמכים

32. דרישת נתונים מצד רשות התחרות מתפרשת לעתים קרובות על גלגוליהם השונים של המסמכים המבוקשים, והרשות נוהגת לבקש את כל הטיוטות שנערכו בדרך למסמך הסופי אשר שימש בפועל את החברה ושהחברה רואה בו תוצר שלה.

33. דרישה זו, בלשון המעטה, אינה סבירה וממילא אינה אפשרית למענה, וסופה – להכשיל כל חברה אליה נשלחת דרישת נתונים כזו.

34. ראשית, טרם התאגדה חברה שביכולתה לעמוד בדרישה כזו באופן מעשי.

35. בעידן הדיגיטלי בו אנו חיים לכל מסמך יש טיוטות אינספור – לכאורה, כל "שמירה" של מסמך במהלך העבודה עליו יוצרת "טיוטה" (שלמעשה נמחקת באופן אוטומטי ומיידית בכל המשך העבודה על המסמך). כיצד יוכלו חברה או מנכ"ל במצב דברים זה להצהיר בפני הממונה כי נמסרו כל הטיוטות למסמך מסויים?

36. קושי זהה קיים גם בסביבת עבודה שאינה דיגיטלית – לעתים נדירות בלבד עובד שנוהג להדפיס ולערוך טיוטות כמסמכים פיזיים ישמור בצורה מסודרת (אם בכלל) את כל הדפים הרבים שהדפיס ועליהם שרבט את הערותיו לאורך תקופת העבודה על המסמך. הצצה אחת בסל הניירות העולה על גדותיו במרבית המשרדים בישראל מעידה על כך היטב.

37. שנית, גם אם היה ניתן לאתר את כל הטיוטות שאי פעם נוצרו למסמך באופן סביר, הרי שמסירת טיוטות במסגרת דרישת נתונים צפויה להביא יותר נזק מתועלת.

38. מחד, הסיכון שבחשיפת טיוטות לצד שלישי עלול להיות גבוה יותר עבור החברה לעומת הנזק שבחשיפת מסמך סופי, ולכן צריך טעם טוב מאוד לדרוש את העברתן; טיוטות מעצם טיבן מכילות מידע רגיש במיוחד, שכן בכוחן לשקף למעיין בהן את התהליכים הפנימיים ואת צורת החשיבה של החברה מוסרת המידע. לא אחת, טיוטות מסמכים כוללות הערות בצדי המסמך ששרבט הכותב לעצמו או לשותפיו, ואף יכולות לכלול גוון אישי או פרטי במסגרת שיח בין קולגות שנערך על מסמך בשלב הטרם-רשמי שלו.

39. המדינה מבינה היטב את הבעייתיות שבחשיפת מסמכי עבודה או מסמכים העלולים לחשוף תהליכי עבודה ומחשבה פנים-ארגוניים. לא בכדי קיים חריג בחוק חופש המידע, שקובע כי רשות מנהלית אינה חייבת למסור מידע כאשר מדובר במידע בדבר דיונים פנימיים או תרשומות של התייעצויות פנימיות בתוך המדינה וכן טיוטות (סעיף 9(ב)(4) לחוק חופש המידע). ברי כי חברה שקיבלה דרישת נתונים אינה רשות מנהלית, וחובותיה למסור מידע

- ככלל רחבות מאלו המצויות בחופש המידע, אך עדיין ניתן להסיק מכך על האבחנה שבין טיטות ומסמכים פנימיים למסמכים מוגמרים, ועל הצורך המוגבר לשמור על חסיונם.
40. מנגד, ברמה המהותית, ערכן של טיטות עבור רשות התחרות אינו רב; הידיים הרבות האחריות על הטיטות שהרשות מבקשת לעיין בהן שייכות לעתים קרובות לדרגים זוטרים ולעובדים מן השורה בחברה, לעתים אף למתמחים או לסטודנטים העובדים בחברה. ברי כי תוצרים שיצאו תחת ידיהם של גורמים אלו אינם משקפים את עמדתה האמיתית של החברה ולא יכולים להיות משוייכים לה,² ואף ספק אם ניתן להסתמך על האמור בהם ברמה העובדתית ככל שזו תכלית הדרישה.
41. יתר על כן, עולה שאלה האם בכלל מסמכים כגון אלו עומדים ברף הראייתי הנדרש מצד רשות התחרות כרשות מנהלית, ומשכך - שמא ניתן לעשות בהם שימוש כלשהו במסגרת הליך מנהלי או פלילי במסגרתו התבקשה דרישת הנתונים. ומעבר לכך - את רוב המידע הרלוונטי הכלול בטיטות תמצא הממונה במסמך הסופי, אשר תואם באופן מדויק יותר את עמדת החברה כפי שקובעי ההחלטות בחברה רואים אותה, ולא כל היררכיית העובדים שנגעה במסמך בשלב זה או אחר לאורך חייו.
42. **המסקנה המתבקשת היא כי על רשות התחרות להימנע מלבקש טיטות כלל במסגרת דרישת נתונים לחברה.**
4. א. דרישת מסמכים שאינם מהותיים עבור החברה היא נטל בלתי סביר על כתפי חברה
43. דרישות נתונים של הרשות ככלל מתפרשות על כל המסמכים המצויים בידי החברה, ללא תלות בזהות הגורם אצלו הם מאוחסנים ובמידת בכירותו בחברה. דרישה זו מנותקת מהמציאות של ניהול המסמכים בחברות רבות.
44. להבדיל משירות המדינה ומעוסקים מסויימים דוגמת עורכי דין הכפופים לחובות שונות הנוגעות לשמירת מידע ולאופן אחסונו, חברות רבות בישראל, גדולות וקטנות כאחד, אינן נוהגות להשתמש במערכות ממוחשבות כלל-ארגוניות לניהול מסמכים. בהתאם, כדי לאתר כל מסמך המצוי בידי החברה, על מוסר המידע לעבור מחשב-מחשב באופן פיזי ולערוך את החיפוש בכל אחד מהמחשבים ותיבות המייל של העובדים השונים, ולנסות ולברור את המסמכים הרלוונטיים מבין אלפי מסמכים ומיילים, רובם אינם רלוונטיים לדרישה.
45. כפי שהובהר לעיל בקשר לטיטות, סביר להניח שמסמכים רבים מבין מסמכים אלו ממילא לא עברו תחת ידיו של גורם בכיר או נושא משרה בחברה ומשכך לא עברו בקרה על-ידי אורגנים של החברה, וערכם עבור הרשות מוטל בספק.
46. באשר למסמכים שכן עברו תחת ידיהם של אורגנים ונושאי משרה בחברה, ואשר ראוי כי רשות מנהלית תסתמך עליהם - אלו יתועדו וישמרו ממילא אצל מספר מצומצם של גורמים

² בהשאלה מתורת האורגנים הקיימת בדין הפלילי.

בכירים בחברה כאמור, או שיובאו בשלב זה או אחר בפני הנהלת החברה והדירקטוריון. גורמים אלו גם מקפידים על תיעוד קפדני יותר ובאופן מרוכז של המסמכים המובאים בפניהם, בין היתר לאור חשיבותם היחסית של מסמכים אלה, ויכולתה של חברה לאסוף אותם מבלי להטיל עליה נטל כבד היא גבוהה יותר.

47. **לאור זאת, מתבקש שרשות התחרות תחליף את הדרישה לקבלת כל מסמך המצוי בידי החברה (על כל עובדיה), בדרישה לקבלת המסמכים המצויים בידי נושאי משרה בחברה, חברי ההנהלה והדירקטוריון, ובמקרים חריגים המצדיקים זאת – דרישה צרה נוספת שממוקדת בעובדים שאינם נמנים על דרגים אלו, אך הם רלוונטים במיוחד לדרישה.**

48. כך לדוגמה, אם הבדיקה מתייחסת לגזרה גיאוגרפית מסוימת או למוצר מסוים מבין מוצרי החברה, דרישה לקבלת כל המסמכים המצויים בידי העובד האחראי על גזרה זו או מנהל המוצר המסוים שבמוקד הבחינה וצוותיהם תטיל נטל סביר בנסיבות העניין (שכן תדרוש בחינה של מספר מצומצם יחסית של מחשבים נוספים מעבר להנהלה ואשר הסבירות שימצא מידע רלוונטי על-גביהם הוא גבוה), בעוד דרישה לקבל את כל המסמכים המצויים בידי החברה תחייב חברה לבדוק אצל כלל עובדי החברה (מספר גדול מאוד של מחשבים נוספים), כאשר מספר המסמכים הרלוונטיים לדרישה שיתכן וימצאו על-גביהם ממילא נמוכה מאוד.

א.5. השבת מסמכים שאינם רלוונטיים לתיק אל מוסר המידע

49. גם לאחר צמצום ההיקף הרחב של המידע שבסמכות הממונה לדרוש, דרישות הנתונים צפויות להותיר בידי הממונה מידע ונתונים רבים שהועברו ממוסר המידע ונמצאים במאגרי הרשות.

50. לא אחת דרישות הנתונים רחבות באופן בלתי נמנע, שכן לאור פערי המידע שבין הרשות ומוסר המידע, האופן בו מנוסחת דרישת הנתונים יכולה "לתפוס" גם חומר רב שאינו רלוונטי להליך הבדיקה שלשמו הוצאה דרישת הנתונים ואינו משמש את הרשות במסגרתו. 51. במקרה זה, אין עוד הצדקה להמשיך ולהחזיק את המידע בידי הרשות, באופן אשר חושף אותו לסיכון שבחשיפה במקרה של הליך גילוי בבית הדין, בבקשה מכח חוק חופש המידע, תשנ"ח-1998 (**חוק חופש המידע**), במתקפות סייבר על מאגרי הרשות, או במקרה של שגגה מצד אחד מעובדי הרשות.

52. לאור זאת, מתבקש כי בתוך זמן סביר לאחר קבלת הנתונים ובחינתם על-ידי הרשות, תברור הרשות את המידע הרלוונטי מזה שאינו רלוונטי, וככל שנמסר **מידע שאינו רלוונטי להליך במסגרתו הוצאה דרישת הנתונים – "יושב" הנתונים למוסר המידע ויוסרו ממאגרי הרשות לצמיתות**. זאת, עוד טרם התבקש עיון במידע על-ידי צד שלישי ובאופן בלתי תלוי בבקשה כזו.

53. כמו כן, במקרה שחלק ממסמך שנמסר אינו רלוונטי לדרישה – על הרשות ליזום השחרת חלק המסמך שאינו רלוונטי בשלב זה.

54. השבת הנתונים שאינם נחוצים למוסר המידע מגלמת הכרה מצד הרשות בכך שמידע הוא משאב יקר ערך, אשר מבוקש אך לשם ביצוע תפקידה של הרשות – ולא מעבר לכך, וכי כל מידע חורג לתכלית זו שנמסר לידי הרשות יושב לבעליו. כמו כן, יהיה בכך כדי למנוע אקס-אנטה חלק מהסיכון שבחשיפת המסמכים הרגישים – תחת להיאבק אקס-פוסט בצד שלישי בהליך גילוי על הרלוונטיות של מסמך זה או אחר שנשמרו בתיק, או לנסות להשיב את המצב לקדמותו ולתקן נזק שנגרם כתוצאה מ"דליפת" מידע ממאגרי הרשות.

א.6. דרישת מידע שמקורו אינו בחברה ולא הוכן על-ידה

55. עמוד 7 לטיוטת גילוי הדעת מציין כי במסגרת המידע הנדרש נכללים גם מידע ונתונים שמקורם אינם בחברה ושלא הוכנו על-ידי החברה אך מצויים בידה. בהתאם, דרישת נתונים יכולה לכלול גם מסמכים של שותפים עסקיים שנמצאים בידי החברה מוסרת המידע, שיתכן והגיעו לידיה כחלק ממהלך העסקים הרגיל ושיתוף הפעולה בין החברות.

56. לא יתכן שמסמכים כאלו, שלעתים הם חלק ממשא ומתן סודי ועל אף חשיפתם לשותף עסקי קיים או פוטנציאלי הם עדיין בגדר מידע מסחרי רגיש, יכללו בדרישת נתונים של חברה שאינה המקור למסמכים אלו, אף אם אלו מצויים בידה.

57. מעבר לקושי שמצב זה יוצר עבור ניהול הסיכון שבחשיפת מידע מסחרי מצד מקור המידע, ברי כי מסירת מידע של שותף עסקי, גם אם זו נעשית לבקשת הרשות, יכולה להזיק ליחסי מוסר המידע עם שותפיו העסקיים, ואף לחשוף את החברה מבחינה משפטית לתביעות נזיקין, להפרת חוזה, וכדומה.

58. **בהתאם, מתבקש כי גילוי הדעת יחריג מסמכים שלא הוכנו על-ידי החברה מהמידע הנדרש בדרישת נתונים, או לכל הפחות – יצמצמם היקפו למסמכים כגון אלו אך ורק מקום בו אלו הוכנו לבקשת מוסר המידע או עבורו.**

59. זאת, שכן ביחס למסמכים שהוכנו עבור החברה או לבקשתה, סביר להניח כי מקור המידע יצא מנקודת הנחה כי החברה תנהג במידע שהועבר לידיה בנסיבות אלו כשלה, ובהתאם – יוכל לצפות חשיפה פוטנציאלית של המידע ולנקוט אמצעי זהירות מתאימים. זאת, להבדיל ממסמכים של גורם שלישי שמצויים בידה כבדרך אגב, וסביר כי מקור המידע לא נתן על כך את דעתו עת העביר את המידע לחברה.

60. יתרה מכך, בהינתן שסמכות הממונה לפי סעיף 46(ב) לחוק התחרות אינה תחומה לחברות הנוגעות להליך המתנהל בלבד, עדיין פתוחה בפני הממונה דרך המלך להשגת מידע זה, ככל שזה נחוץ לה – באמצעות הוצאת דרישת נתונים לחברה שהיא מקור המידע ולדרוש ממנה את המידע באופן ישיר.

ב. אחריות מנכ"ל למענה בכלל, ובהיעדר הוראות ברורות למילוי חובתו בפרט – אינה סבירה או מידתית

61. ככלל, דרישות נתונים מרשות התחרות נשלחות במטרה לאסוף מידע מגורמים עסקיים, דוגמת חברות. הממונה אף עמדה על כך בעמוד 5 לטייטה לגילוי הדעת.

62. עם זאת, הרשות נוהגת כעניין שבשגרה להפנות את דרישות הנתונים גם לחברה וגם למנכ"ל החברה, ורואה באחרון אחראי באופן אישי על המענה ותקינותו. בהתאם, ככל שחברה תפר את חובתה להשיב באופן מלא לדרישת נתונים – החברה והמנכ"ל חשופים יחד ולחוד לסנקציות בגין אי מענה, במישור המנהלי והפלילי.

63. ראשית, הפניית דרישת הנתונים, המיועדת לחברה, גם למנכ"ל, אך לשם הטלת האחריות למענה על כתפיו באופן אישי, אינה עומדת בעיקרון החוקיות המנהלי, ויש להסירה מטייטת גילוי הדעת.

64. שנית, אף אם היה מקום להטיל אחריות אישית על נושא משרה למענה לדרישת הנתונים של החברה – יש לאפשר לו למלא את חובתו באופן סביר, תוך הכרה באופן בו מתנהל העולם העסקי ותפקידו של מנכ"ל בחברה, ותוך מתן כלים והנחיות שיפיגו את חוסר הוודאות האופף את מרבית הליכי המענה לדרישת נתונים של רשות התחרות.

הרחבת החובה המוטלת על מנכ"ל מעבר לחובת הפיקוח – אינה עומדת בעקרון החוקיות

65. כאמור, הרשות נוהגת להפנות את דרישות הנתונים לא רק לחברה שמתבקשת למסור את המידע, אלא גם למנכ"ל החברה. זאת, על אף שהמסמכים מצויים בידי החברה ושייכים לה, והיא הגורם העסקי ממנו מתבקשת מסירת המידע ברמה המהותית, בעוד המנכ"ל הוא אך אורגן בחברה (ולא אחת, המנכ"ל אליו ממוענת דרישת הנתונים אינו אותו המנכ"ל שכהן בתקופה אליה מתייחסת דרישת הנתונים).

66. עצם הפניית דרישת הנתונים למנכ"ל היא פסולה וחורגת לעיקרון החוקיות החל על רשות התחרות כרשות מנהלית; להוציא מסרונים שמקורם בנייד של מנכ"ל החברה, המסמכים והנתונים אינם מצויים בידי המנכ"ל או שייכים לו, אלא הם מצויים בידי החברה ונחשבים לרכושה, כחלק מהיותה ישות משפטית עצמאית ונפרדת. הפניית הדרישה דווקא למנכ"ל, בנפרד מהחברה, אינה אך פיקציה משפטית שיצרה רשות התחרות כדי להרחיב את מעגל האחראים על המענה לדרישת הנתונים, במטרה להגדיל את ההרתעה ולהבטיח שהחברה תענה לדרישה כנדרש.

67. על אף החשיבות הרבה שבהבטחת יכולתה של הרשות לאסוף מידע ונתונים הנחוצים לפעילותה, היא אינה יכולה לעשות שימוש במנכ"ל החברה ככלי באמצעותו יובטח הציות של החברה, באופן החורג לגבולות אפשרות זו כפי שנקבעו בדין בישראל, ובפרט – באופן החורג לגבולות שנקבעו עבור רשות התחרות בפרט.

68. חוק התחרות מייחד התייחסות לחובת הפיקוח המוטלת על מנכ"ל שלא עשה ככל יכולתו למנוע הפרה של הוראות חוק התחרות – אך מייחדת אותם למקרים העולים כדי הפרה פלילית של חוק התחרות בלבד (סעיף 48 לחוק התחרות – "אחריות נושא משרה"). חובת הפיקוח בחוק התחרות היא מקרה פרטי של החובה המיוחדת הקיימת בדין הפלילי על נושא משרה שלא מילא את חובתו במקרה של עבירה פלילית ע"י תאגיד. על פניו, אין כל הצדקה להרחיב חובה זו במקרים של דרישות נתונים לאחריות אישית ונפרדת של המנכ"ל, או להקימה יש מאין בהפרות מנהליות של אי-מענה על דרישת נתונים.

69. ברי כי הפרה מנהלית אינה שקולה לעבירה פלילית, ואיני טוענת כך; אלא, טענתי היא שמקום בו המחוקק נמנע מהטלת חובת פיקוח על מנכ"ל החברה בגין אי-מענה לדרישת נתונים של החברה במישור המנהלי, הרשות אינה יכולה לייצר לה סמכות זו על דרך של הוספת נמענים כאוות נפשה לדרישה הממוענת ברמה המהותית והמעשית לחברה מסוימת.

70. יתרה מכך, אף הרשות עצמה, בבואה להטיל אחריות בגין הפרה מנהלית על נושא משרה בחברה בדמות עיצום כספי, רואה לנכון לעשות זאת במקרים מצומצמים בלבד, ובהתקיים שני תנאים מצטברים: ההפרה עלולה להביא לפגיעה של ממש בתחרות ונושא המשרה היה מעורב בהפרה במעשה או במחדל, משמע לקח חלק פעיל בביצוע ההפרה בפועל או לא לקח בה חלק פעיל אך ידע על אודותיה וחדל מלמנוע את ביצועה (תיקון לגילוי דעת 1/16: שיקולי הממונה על התחרות בקביעת גובה עיצום כספי, עמוד 16).

71. נקביל שני תנאים מצטברים אלו לענייננו – דרישת נתונים: כדי להטיל על נושא משרה, דוגמת מנכ"ל, עיצום כספי בהליך מנהלי בגין אי-מענה של החברה לדרישת נתונים, על רשות התחרות לעמוד על פגיעה של ממש בהליך הברור או הבדיקה של הרשות לשמו התבקשו הנתונים, וכן לעמוד על כך שהמנכ"ל לא ידע על אודות הדרישה אלא אף לקח חלק פעיל באי-המענה (למשל – לא העביר מסמכים שהיו ברשותו, דוגמת מסרונים או תכתובות מייל, במסגרת החיפוש שנערך בחברה) או שידע באופן קונקרטי על אודות אי-המענה או על העיכוב במענה מצד החברה או מי מעובדיה – וחדל מלמנוע אותם.

72. הוספת המנכ"ל כנמען לדרישת הנתונים סוללת עבור הממונה דרך עוקפת לתנאים שהיא עצמה קבעה להטלת אחריות על נושא משרה במקרה של הפרה מנהלית של חוק התחרות, ומבקשת להטיל חובה רחבה יותר, בדמות חובת פיקוח או סוג של "הרמת מסך" בין החברה למנכ"ל – מבלי שחובה כזו קיימת בדין ואף בהיעדר דוקטרינה משפטית המאפשרת זאת.

73. יוער כי יתכנו מצבים בהם יש להטיל על מנכ"ל חובה בגין אי-מענה של החברה שהיא עומדת בראשה – במישור הפלילי, ניתן לעשות זאת בהתאם לחובת הפיקוח הקבועה בסעיף 48 לחוק התחרות וכאחריות שילוחית; או במישור המנהלי, כאשר מתקיימים התנאים שהממונה קבעה בגילוי דעת 1/16 לעיל. כלים אלו הם הכלים המצויים בידי הרשות להטלת אחריות על מנכ"ל בגין אי-מענה של חברה לדרישת נתונים, ואין להוסיף עליהם ללא טעם טוב לכך ובפרט – ללא הסמכה בחוק.

החובה המוטלת על המנכ"ל – רחבה מדי ואינה מידתית

74. ככל שהממונה תראה לנכון להותיר על כנו את הנוהג בו מופנות דרישות הנתונים למנכ"ל החברה, ולא לחברה בלבד, יש לתת את הדעת על היקף החובה שטיוטת גילוי הדעת מטילה על מנכ"ל שקיבל דרישת נתונים.

75. טיוטת גילוי הדעת מתייחסת במפורש לחובת המנכ"ל לענות על הדרישה – אך נאלמת ביחס לשאלה כיצד יוכל המנכ"ל לצאת ידי חובתו באופן סביר. בכך, טיוטת גילוי הדעת מכשילה מראש מנכ"ל המבקש למלא את חובתו, ויוצרת חוסר בהירות ואי וודאות שמנכ"ל סביר לא יכול להיערך לקראתם.

76. יתרה מכך, היקף דרישת נתונים יכול להיות רחב מאוד ולדרוש זמן רב מאוד, וזמנו של המנכ"ל יקר. גם בפעילויות עסקיות חשובות, המנכ"ל מאציל סמכויות לנושאי משרה נוספים בחברה, למשל סמנכ"לים האמונים על אספקטים מסוימים בניהול החברה, דוגמת כספים, שיווק, פיתוח ועוד. כפי שהעולם העסקי היטיב להבין, לא אחת המנכ"ל אינו הדמות המתאימה ביותר לעסוק בכל, גם מפאת זמנו המוגבל, אך גם מפאת הידע המוגבל המצוי ברשותו.

77. בהתאם, דרישת הרשות כי המנכ"ל הוא זו שיפקח ויבקר את הליך החיפוש **בעצמו** ויבטיח באופן אישי כי המענה שלם ותואם את הדרישה, בפרט בהיעדר הנחיות ברורות באשר לאופן מילוי חובה זו – אינה סבירה או מותאמת לאופן בו חברות מתנהלות, ודווקא המנכ"ל שזמנו מוגבל מאוד ושולחנו עמוס לעייפה אינו הגורם בעל המשאבים והיכולת להפנות תשומת לב מספקת לאופן גיבוש המענה בחברה.

78. נכונים הדברים ביתר שאת כאשר מדובר בקבוצת חברות - ביחס אליהן דרישת הנתונים כוללת לרוב נתונים המצויים בידי אדם קשור לחברה, ודווקא המנכ"ל אליו ממוענת הדרישה אינו בהכרח הגורם המתאים ביותר לאיתור המסמכים המצויים אצל חברה קשורה, אשר בענייניה ובמהלך עסקיה הוא אינו בקיא ויתכן שאף אינו מודע אליהם כלל.

79. כמו כן, עבור חלק מהמידע המבוקש בדרישת הנתונים, חיוב המנכ"ל בבקרה על המידע המועבר מעורר קשיים מעשיים ומשפטיים, כפי שתואר לעיל בקשר עם הסיטואציה האבסורדית לפיה על המנכ"ל לעבור על ההתכתבויות שבטלפונים הניידים של עובדיו כדי למלא את חובתו בדרישת נתונים למסרונים, או כאשר הוא נושא באופן אישי באחריות להעלאה על הכתב של הסכמות בע"פ שערך עובד אחר בחברה.

80. טיוטת גילוי הדעת, אשר מטילה על המנכ"ל את האחריות לפקח ולבקר את המענה באופן מהותי, אינה מכירה באתגרים אלו, ויש להתאימה למציאות היומיומית של מנכ"ל ושל העולם העסקי:

81. ראשית, יש לקבוע כי מנכ"ל יכול לצאת ידי חובתו מקום בו **הסמך עובד בכיר** דיו בחברה כמי שנכנס בנעלי המנכ"ל לעניין אחריותו לדרישה. העובד המוסמך ירכז ויבקר את המענה על דרישת הנתונים בשם המנכ"ל ובמקומו, בדומה לנעשה בשאר הפעילות העסקית של

החברה, בעוד המנכ"ל משמש כגורם המפקח על המענה ממעוף הציפור ובאמצעות העובדים הכפופים לו.

82. ככל שהרשות חוששת כי הסמכת עובד אחד שאינו המנכ"ל אינה מבטיחה פיקוח מספק על אופן גיבוש המענה, ניתן לחשוב על פתרונות אחרים השאובים מהעולם העסקי ומתאימים לו, דוגמת הסמכת שני עובדים בכירים האחראים על המענה ביחד ולחוד, כך שאלו ישמשו בקרה זה על זה ויהיו בעלי תמריץ עצמאי לוודא כי האחר מבצע את עבודתו נאמנה.

83. אפילו חובת הפיקוח הקבועה בסעיף 48 לחוק התחרות מגדירה נושא משרה, בין היתר, כ"פקיד האחראי מטעם התאגיד על התחום בו בוצעה העבירה". אף שטיוטת גילוי הדעת אינה מיוחדת להליכים פליליים בלבד, מקל וחומר שגורם בכיר דיו לשם חובת הפיקוח הכללית הקבועה בסעיף 48 בעבירות פליליות יכולה לשמש כרף מספיק גם במקרה של מענה לדרישת נתונים במישור המנהלי והפלילי כאחד.

84. שנית, על גילוי הדעת **לצמצם את היקף אחריות המנכ"ל רק למסמכים שביכולתו של מנכ"ל לפקח עליהם באופן סביר**, היינו מסמכים בכתב שקיימים בידי החברה והוכנו עבורה, ללא אחריות על מסמכים דוגמת מסרונים של עובדים, מסמכים שלא שייכים לחברה ולא הוכנו עבורה אך מצויים בידה, תיעודי שיחות והסכמים שנעשו בע"פ, מידע המצוי אצל אדם קשור, וכן כל מידע שנמסר בע"פ לרשות התחרות בשיחות עם גורמים בחברה שהמנכ"ל לא נכח בהן.

ג. היעדר מנגנונים מספקים להגנה על מידע מסחרי רגיש שנאסף במסגרת דרישת נתונים

85. טיוטת גילוי הדעת מכירה במתח שבין הצורך של הממונה לדרוש נתונים לשם ביצוע תפקידה, אף שאלו עלולים לכלול מידע מסחרי רגיש של חברות, לבין הקושי שבהגנה על מידע זה לאחר שזה מצוי ברשותה.

86. הפתרון הטוב ביותר למתח זה כבר צוין לעיל, והוא **צמצום המידע המצוי בידי הרשות ככל הניתן**, בין אם על דרך של הוצאת דרישות נתונים מצומצמות ובין אם על דרך של השבת מידע שאינו רלוונטי למוסר המידע.

87. עם זאת, הצטברותו של מידע מסחרי רגיש של חברה בידי הרשות, ולו באופן מצומצם ושרלוונטי להליך הבדיקה בלבד, היא בלתי נמנעת בהינתן טיב ואופי פעילותה של הרשות, ובהינתן זכותו של בעל דין לעיין במידע רלוונטי להליך בבית הדין.

88. אחד הפתרונות שטיוטת גילוי הדעת מציעה הוא מתווה לפיו גישה במסגרת הליך משפטי למידע שנמסר לרשות בדרישת נתונים יועבר לבאי-כח ולמומחים בכפוף להתחייבותם לסודיות.

89. עם זאת, בהינתן אופיו הרגיש של המידע המצוי בידי הרשות והנזק הרב שעלול להיגרם לחברה מוסרת המידע ולתחרות בשוק בו היא פועלת מקום בו מידע מסחרי רגיש המצוי במסמכים הפנימיים יחשף בפני מתחריה – מתווה זה, במתכונתו המוצעת הנוכחית, אינו

מספק. זאת, הן לאור חוסר בהירות בזהות המומחים והן לאור הבעייתיות שבחשיפת מידע מסחרי לבאי-כח שמייצגים את מבקש המידע בשגרה.

90. זהות המומחים – לא ברור מטיטוט גילוי הדעת האם "המומחים" מטעמו של מבקש המידע הם מומחים חיצוניים בלבד, או שמא מבקש המידע יכול למנות מומחה "פנימי", הנמנה על עובדי החברה, לעיין במידע. כך לדוגמה, יתכן שיהיה מומחה מטעמו של מבקש המידע שהוא גם עובד החברה מבקשת המידע, מקום בו קיימת מחלקת מחקר בתוך החברה העורכת עבודה את הניתוח הכלכלי או המקצועי הנדרש.

91. חשיפת המידע למומחה פנימי מטעם החברה תחתור תחת תכלית המתווה והיא למנוע זליגה של מידע מהמומחה או בא-הכח אל מבקש המידע, שלעתים קרובות הוא גורם עסקי בעל אינטרס (אנטי-)תחרותי במידע של מתחריו.

92. לאור זאת, יש לצמצם את המתווה לעיון במידע על-ידי מומחים כך שיחול על מומחים חיצוניים בלבד, שאינם נמנים על סגל עובדי החברה, ושאינם בקשר קבוע עם החברה או מספקים לה שירותים באופן שגרתי.

93. חשיפת המידע לבאי-כח המייצגים את מבקש המידע בשגרה – כאשר מדובר בבא-כח שמייצג דרך קבע את מבקש המידע (לדוגמה, עו"ד בשכר עיתי), הקשרים ארוכי הטווח וזהות האינטרסים, ההיכרות עם מכלול הפעילות של החברה וקיומן של שיחות ויחסים ארוכי טווח ולעתים חבריים באופיים יכולים להביא לחשיפה של המידע הסודי אליו נחשף בא הכח ולו בשוגג, ולהביא לנזק גדול לחברות ולתחרות.

94. לאור זאת, על טיטוט גילוי הדעת להתייחס למצב דברים נפוץ זה, ולקבוע כי יש להימנע ולצמצם חשיפה של מידע סודי גם לבא-כח שחתם על סודיות, אף בעיון בחדר מידע. במקרים אלו, ככל שיש הכרח בחשיפת המידע, יש להעדיף פרפרזות וחשיפת מידע אגרגטיבי בלבד.

בכבוד רב,

דנה טירנגל-ליפקה, עו"ד

באור אלקיים

ראש מחלקת תחרות ורגולציה

יוסי לוי ושות', עו"ד